

သား၏ ကျန်းမာရေးအတွက် ပိုမိုသင့်တော်သော အယ်လတာဂရေစီယာ မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြသည်။

ချေသည် ကျန်းမာရေးမကောင်းသော်လည်း ပညာရေးတွင်ကား သူမတူအောင် ထူးချွန်သည့် အလျောက် မူလတန်းနှင့် အလယ်တန်းတို့တွင် ပထမရည်မှန်းချက်ဖြင့် ရခဲ့ပြီး ၁၉၄၆ ခုနှစ်တွင် အထက်တန်းကို ထူးချွန်ပြောင်မြောက်စွာ အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ငယ်စဉ် မှစ၍ စာဖတ်နှင့် သေ့နတ်ပစ် ဝါသနာပါသည်။ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေး စိတ်ဓာတ်ရှိသည်။ ချေသည် အသက် ၁၉ နှစ် ၁၉၄၇ ခုနှစ်၌ ဗြိတိန်အေရီ ဆေးတက္ကသိုလ်သို့ စတင်တက်ရောက်၍ ၁၉၅၃ ခုနှစ်တွင် ဆေးပညာဒေါက်တာဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့၏။ ထို့နောက် သူသည် အာဂျင်တီးနားမှ ထွက်ခွာခဲ့ပြီး ၁၉၅၅ ခုနှစ်တွင် မက္ကဆီကိုပြည်တွင် ဖိဒယ်ကပ်စထရိုနှင့် စတင်တွေ့ဆုံခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ခံယူချက်နှင့်တကွ စိတ်ထားသဘောထားချင်း တူညီကြသည့်အားလျော်စွာ ညီရင်းအစ်ကိုတမျှ ခင်မင်ရင်းနှီးသွားကြတော့၏။ ကပ်စထရိုသည် ကျူးဘားနိုင်ငံ တာကစ္စတာအစိုးရကို တော်လှန်ပုန်ကန်မှုဖြင့် ထောင်ကျ ခဲ့ပြီး ထောင်မှလွတ်သောအခါတွင် နောက်တစ်ကြိမ် တော်လှန်ရေး ဆင်နွှဲဖို့ အတွက် ပြင်ဆင်ရန် မက္ကဆီကိုပြည်သို့ လစ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ချေသည် ကပ်စထရို၏ လက်တွဲဖြတ်သော ရဲဘော်ဖြစ်လာခဲ့ပြီး ကျူးဘား တော်လှန်ရေးတွင် ရွပ်ရွပ်ခွဲခွဲ တူညီတိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သည်။ သူတို့သည် ကျူးဘား တော်လှန်ရေးကို ၁၉၅၆ခု၊ ဒီဇင်ဘာလတွင် စတင်ခဲ့၍ ၁၉၅၈ ခု၊ ဒီဇင်ဘာ လတွင် စတင်အောင်ပွဲခံနိုင်ခဲ့၏။ တော်လှန်ရေး ကာလအတွင်း၌ ချေဂွေ ဗာရာသည် ပြောက်ကျားစစ်ဆင်ရေးတွင် အထူးထင်ရှားကျော်ကြားလာခဲ့ပေ သည်။ ၁၉၅၉ ခု အရောက်တွင်ကား ကပ်စထရိုနှင့် ချေဂွေဗာရာတို့၏ တပ်များ ကတားဗားနားမြို့ကို သိမ်းယူနိုင်ခဲ့ပြီး ကျူးဘားတွင် အပြီးအပိုင် အာဏာရရှိခဲ့ကြ၏။

၁၉၆၁ ခုနှစ်တွင် ချေဂွေဗာရာသည် ကျူးဘားတော်လှန်ရေး အစိုးရ၏ စက်မှုဝန်ကြီးဖြစ်လာသည်။ သူ၏ "ပြောက်ကျား စစ်ဆင်ရေး" ကျမ်းစာအုပ်သည် အလွန် ဩဇာအရှိန်အဝါကြီးသော စာအုပ် ဖြစ်သည်။ ချေဂွေဗာရာသည် ၁၉၆၄ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလတွင် ကပ်စထရိုနှင့်အတူ

မြန်မာပြန်သူ၏အမှာ

ကျူးဘားနိုင်ငံဝန်ကြီးချုပ် ဒေါက်တာကပ်စထရို၏ အထောက်အထား ခိုင်လုံပြည့်စုံလှသော အမှာစာပါရှိနေပြီမို့ စာရေးသူအနေဖြင့် အမှာစာ ရှည်ရှည်လျားလျား ရေးရန်ဆန္ဒမရှိတော့ပါ။ သို့သော် နေ့စဉ်မှတ်တမ်းကို ဖတ်ရှုရာတွင် ကွင်းဆက်အဖြစ် သိရှိထားသင့်သော နောက်ခံအချက် အနည်းငယ်မျှကိုမူ မရေးမဖြစ်သဖြင့် တင်ပြရဦးမည်ဖြစ်ပါသည်။

ရှေးဦးစွာ ချေဂွေဗာရာ၏အကြောင်းကို အကျဉ်းချုံး၍ ဖော်ပြရန်လိုမည် ထင်ပါသည်။

၁၉၂၈ ခု၊ ဇွန်လ ၁၄ ရက်နေ့တွင် ချေဂွေဗာရာကို အာဂျင်တီးနားပြည်၊ ရိုစာရီယိုမြို့တွင် ဖွားမြင်ခဲ့၏။ အမည်အပြည့်အစုံမှာ အာနက်စတို ချေဂွေဗာရာဖြစ်သည်။ သူ၏ ဖခင်မှာ အာဂျင်တီးနားပြည် ဇာတိမိဘများမှ ပေါက်ဖွားသူဖြစ်ပြီး အမည်ကား အာနက်စတိုဂွေဗာရာလင့်ဟု ခေါ်သည်။ ချေ၏ မိခင် စီလီယာဆာနာမှာမူ အိုင်ယာလန် အမျိုးနွယ်မှဆင်းသက်လာသူဖြစ်၏။ ချေသည် သူမိဘများ၏ သားသမီး ငါးယောက်ထဲတွင် အကြီးဆုံးဖြစ်ပြီး ငယ်စဉ်မှစ၍ ကျန်းမာရေး မကောင်းပေ။ သူ့တွင် ပန်းနာ ရောဂါ ရှိသည်။ ထို့နောက်၌ သူ၏ မိဘတို့သည် ရိုစာရီယိုမြို့ကို စွန့်ခွာ၍

နိုင်ငံတကာသို့ ချစ်ကြည်ရေးခရီးထွက်ခဲ့ရာ ၃ လခန့်ကြာညောင်းခဲ့သည်။ အမေရိကန်ပြည် နယူးယောက်မြို့တော်သို့အရောက်၌ ကုလသမဂ္ဂ အထွေထွေ ညီလာခံသို့ တက်ရောက် ပြီး မိန့်ခွန်းစကားပြောကြားခဲ့သည်။ သူတို့ခရီး လှည့်လည်ခဲ့သော တိုင်းပြည်များမှာ အယ်လ်ဂျီးရီးယား၊ အနောက်အာဖရိက၊ အာဂျင်တီးနားနှင့် တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံတို့ဖြစ်၏။ ကျူးဘားသို့ ပြန်ရောက်လာပြီး တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ချေဂွေဗာရာ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားခဲ့တော့သည်။ ချေသည် ကျူးဘားတွင် စက်မှုဝန်ကြီးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရာမှ အဘယ်သို့ ပျောက်သွားခဲ့သနည်း၊ အခြားသို့ ရောက်သွားခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး တိုက်ပွဲဆင်နွှဲနေကြသော လက်တင်အမေရိကန်နိုင်ငံအချို့ တွင် ဦးဆောင်မှုပေးရေးအတွက် ညှိနှိုင်းပြင်ဆင်ရန် ပျောက်သွားခဲ့ခြင်းပင် တည်း။ ယင်းနောက် မကြာမီ အချိန်အတွင်း၌ မိမိ၏ မုတ်ဆိတ်မွေးဖွားနှင့် နှုတ်ခမ်းမွေးဖွားကို ရိတ်ပယ်ကာ ရုပ်ဖျက်လျက် ဒေသဆိုင်ရာ အတိုက်အခံ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်များနှင့် ကြိုတင်သဘောတူညီထားသည့်အတိုင်း ဘိုလီဗီးယားပြည်သို့ ရောက်လာခဲ့၏။ လားပတ်(စ်) မြို့ဟိုတယ်တစ်ခု တွင် ခရီးတစ်ထောက်နားအပြီး၌ ဟိုတယ်မှထွက်ခွာခဲ့တော့သည်။ နာကာ ဟူးဇူး ဒေသတွင် တည်ရှိသော ယာတောကြီးသို့ ကွန်ကားဖြင့် ဆိုက်ရောက် ခဲ့သည်။ ၁၉၆၆ ခု၊ နိုဝင်ဘာလ ၇ ရက်နေ့မှစ၍ ဝန်ကြီးဘဝမှ ပြောက်ကျား ခေါင်းဆောင်ဘဝသို့ ပြောင်းလဲပြီး သူ့အတွက် အခန်းကဏ္ဍသစ်တစ်ခု စတင် ကန့်လန့်ကာစွာ ခဲ့သည်ဟူ၍ ဆိုနိုင်ပါ၏။

ဘိုလီဗီးယားပြည်သည် တောင်အမေရိကတိုက် အနောက်တောင်ပိုင်းရှိ ကုန်းတွင်းပိတ် နိုင်ငံတစ်ခုဖြစ်၍ ၄၁၂,၇၇၇ စတုရန်းမိုင်ကျယ်ဝန်းပြီး ၁၉၆၄ ခုနှစ်အထိ သိရှိရသော စာရင်းစာရင်းများအရ လူဦးရေ ၃,၄၆၂,၀၀၀ ရှိသည်။ စပိန်နယ်ချဲ့သမားတို့၏ လက်အောက်သို့ ၁၆ ရာစုနှစ် အလယ်လောက်မှ စတင်ကျရောက်ခဲ့သည်။ ခရစ်နှစ် ၁၈၀၉ ခုတွင် စပိန်တို့ကို စတင်တော်လှန်ကာ ၁၈၂၄ ခုတွင် လွတ်လပ်ရေး ရခဲ့သည်။ ၁၈၇၉ ခုနှစ်မှ ၁၉၃၅ ခုနှစ်အတွင်း၌ နယ်စပ်ချင်း ဆက်နေသော အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံများနှင့် အကြိမ်ကြိမ် စစ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ချေဂွေဗာရာ၏ ပြောက်ကျားအခြေခံခခန်း

ပြုလုပ်ရာ အရှေ့တောင်ပိုင်းတွင် ယာတောကြီးငယ်များ၊ တိရစ္ဆာန်မွေးမြူရေး ခြံများ၊ တံခမန်းများ ရှိကြသည့်အပြင် ရေနံတူးဖော်တွေ့ရှိရာ ဒေသလည်း ဖြစ်သည်။ တောတောင် လျှိုမြောင်များ ပေါများ ထူထပ်သည်။ ယင်းဒေသ၌ ရှိနေကြသော မြစ်ချောင်းတို့သည် များသောအားဖြင့် ကမ်းပါးမြေညီခြင်း မရှိကြပေ။ အချို့မှာ အလွန်တရာကမ်းပါးမတ်စောက်သော လျှိုမြောင်ကြီး များ၏ အောက်ခြေ၌ စီးဆင်းနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ကမ်းပါးထိပ်မှကြည့်လျှင် ရေကိုပင် မမြင်ရ။ ဤကား ဘိုလီဗီးယားရောက် ချေဂွေဗာရာ၏ နောက်ခံဒေသတည်း။

ချေဂွေဗာရာသည် သူ၏ ဒိုင်ယာရီ (ဝါ) နေ့စဉ်မှတ်တမ်းထဲတွင် စပိန်ဘာသာဖြင့် ရေးသားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ လေးငါးနေရာလောက်တွင် စာလုံးတစ်လုံးစီဖတ်၍ မရအောင် ပျက်နေရာ ထုတ်ဝေသူက မှန်းဆဖြည့်စွက်ခြင်း မပြုဘဲ မှတ်တမ်းစာမူပေးသူ ကျူးဘားဝန်ကြီးချုပ် ဖိဒယ်ကပ်စထရို၏ အလိုဆန္ဒနှင့် အညီ (မူရင်း စာသားပျက်) ဟု ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ရာ စာရေးသူကလည်း ရှေ့နောက် ဇာတ်လမ်း အဆက်အစပ်အရ ယင်း ပျက်နေသော စာလုံးတို့ကို တွေးဆ၍ရသော်လည်း ပြုပြင်ခြင်း မပြုဘဲ (မူရင်း စာသားပျက်) ဟုပင် ထားရှိ၍ မြန်မာပြန်ဆိုခဲ့ပါသည်။ တိုင်းခြားဘာသာစကားတစ်ခု ဖြင့် ရေးသားထားသော စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖြစ်စေ၊ လေးငါးအုပ်ကိုဖြစ်စေ ဖတ်ပြီး လိုချင်သော အချက်အလက်များကိုသာ ယူ၍ မလိုသည်တို့ကို ပယ်ကာ မြန်မာဘာသာသို့ မိမိ၏ အဘော်ဖြင့် ရေးသားခြင်းသည် ခံယူသုံးသပ်ချက် အပိုင်းတွင် တာဝန်ကြီးကောင်းကြီးမည်မှန်သော်လည်း စနစ်တကျဘာသာပြန်ဆိုမှု အတတ်ပညာရှုထောင့်မှကြည့်လျှင် 'ဘာသာပြန်' ရသည်လောက် မခက်ပါ။ ယင်းသို့ ဖတ်ပြီး မိမိနားလည်သလို ပြန်ရေးခြင်း သည် သီကုံးရေးသားမှု၌ လွတ်လပ်သည်။ ကလောင်ချက်ကို မိမိ ကြိုက်နှစ်သက်သလို ဖန်တီးနိုင်ခွင့်ရှိသည်။ ကလောင်ကို မြူးခွင့်ပေး၍ ရသကဲ့သို့ ဇာတ်နာအောင် 'အလွမ်းသယ်' သွား၍လည်း ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော်... အတွေးအခေါ် အယူအဆပိုင်းဆိုင်ရာ တာဝန်အရပ်ရပ်မှာမူ ရေးသား ပြုစုသူ၏ ခေါင်းပေါ်တွင် ရှိသည်။

'ဘာသာပြန်' မှာမူ ထိုသို့ခြယ်မှုန်းတင်ပြမှု မလွတ်လပ်ပေ။ မူရင်း

စာရေးဆရာ၏ အဘော်ကို အပြည့်အဝမိအောင် အစွမ်းကုန်ကြိုးပမ်းခြင်း ပြုရန် လိုအပ်ပေသည်။ ဤစာအုပ်ထဲတွင်လည်း ချေဂွေဗာရာ၏ အဘော်ကို ရာနှုန်းပြည့် ဖော်ထုတ်တင်ပြနိုင်အောင် စာရေးသူကြိုးစားအားထုတ်ထားပါသည်။ မည်သည့်အတိုင်းအတာအထိ အောင်မြင်သည်ကိုမူ စာရေးသူ အာမခံနိုင်ပါ။ စာဖတ်သူက အဆုံးအဖြတ်ပေးရမည့် ကိစ္စသာ ဖြစ်ပါသည်။ ဒိုင်ယာရီရေးသားကြရာ၌ ကိုယ်နားလည်ရုံမျှအတိုကောက်များ၊ လျှို့ဝှက်အသုံးအနှုန်းများနှင့် ရေးသားလေ့ရှိကြသဖြင့် ချေဂွေဗာရာ၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းကို ပြန်ဆိုရသည်မှာ ဝတ္ထုစာအုပ်များ စသည့်အခြားစာအုပ်များကို ပြန်ဆိုရသည်ထက် ခက်ကြောင်း တွေ့ကြုံခဲ့ရပါသည်။

မှတ်တမ်းထဲတွင်ပါသော ဇာတ်ကောင်များအနက်မှ အမည်အမျိုးမျိုး ရှိသူများမှာ... ပါချန်ဂိုးခေါ် ပါချို၊ တူမေခီခေါ် တူးမား၊ ဘိုင်ရိုဘီခေါ် လိုရိုခေါ် ကျော၊ အက်စတာနီစလိုခေါ် မာရီယိုခေါ် မွန်ဂျီ၊ ပက်ပီခေါ် ရီကာဒိုခေါ် ချင်ချူး၊ အင်တိုနီယို ခေါ် အိုလို၊ ဂျိုကွင်ခေါ် ဗီလို၊ အင်ပိုလီနာခေါ် ပိုလို၊ မိုရိုခေါ် မိုရိုလိုနီခေါ် မူဂန်းဂါ၊ ခေါ် မီဒီကို၊ ဖဲလစ်ခေါ် ရွာဘိုင်အို၊ ရီနန်ခေါ် အိုင်ဗင်၊ ပန်ဒီပီနီခေါ် ပီဒရို၊ မော်ရီစီယိုခေါ် ပီလာအိုခေါ် ကားလို့(စ်)၊ ချာပါဂိုခေါ် လူးအစ်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ ချေဂွေဗာရာ၏ လက်ရေးနှင့် ရေးသားသော မူလဒိုင်ယာရီစာအုပ်မှ လိုလျက်ရှိသော စာမျက်နှာများမှာ ဇန်နဝါရီ ၄၊ ၅၊ ၈၊ ၉။ ဖေဖော်ဝါရီ ၈၊ ၉။ မတ် ၁၄။ ဧပြီ ၄၊ ၅။ ဇွန် ၉၊ ၁၀ နှင့် ဇူလိုင် ၄၊ ၅ ရက်တို့ဖြစ်၏။ သို့သော် ယင်းနေ့များတွင် ထူးခြားသည့်အဖြစ်အပျက်များ မပေါ်ပေါက်ခဲ့။

ယခုစာဖတ်သူ၏ လက်ထဲတွင်ရောက်နေပြီဖြစ်သော ဤစာအုပ်ထွက်ပေါ် ဖြစ်မြောက်လာအောင် မြန်မာပြန်ဆိုရာတွင် မူရင်းစာအုပ်နှင့် တိုက်ဆိုင်ညှိနှိုင်း ဖတ်ရှုနိုင်ရန် လိုအပ်သမျှ စာအုပ်များနှင့် သတင်းစာ ကျာနယ်မဂ္ဂဇင်းများ စုဆောင်းရှာဖွေပေးခြင်း၊ မြေပုံဆွဲပေးခြင်း၊ စစ်အသုံးအနှုန်းများနှင့် ပတ်သက်၍ အကြံဉာဏ်များပေးခြင်း၊ ကောင်းနိုးရာရာ ဓာတ်ပုံများ ရှာဖွေပေးခြင်းဖြင့် အကူအညီပေးခဲ့ကြသော စာရေးဆရာ ဇော်ဗလ၊ စာပေဝါသနာရှင် ဗိုလ်ကြီးသန်းမြင့်၊ ဆရာကိုမောင်မောင်ကြည် (ခေါ်) ကိုမျိုးညွန့်၊ ကိုလှသောင်း (ကုန်းလမ်းပို့ဆောင်ရေးညွှန်ကြားမှုဦးစီးဌာန)၊ ဗိုလ်မှူး

သိန်းဟန်၊ ဦးချစ်လွင်တို့အပြင်၊ မြန်မာပြန်ဆိုရာတွင် စာရေးသူနှုတ်မှ ပြောသည်ကို လိုက်ရေးပေးသူ ကျောင်းသား မောင်သောင်းဟန်ကိုပါ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း နိဂုံးချုပ်အနေဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

နိဂုံး

